

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

25 ianuarie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte
judecători

URSACHE Petru
NICOLAEV Ghenadie
MORARU Petru

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul în procuratura de circumscripție Chișinău, Gavriliță Vitalie, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 noiembrie 2016, în cauza penală privindu-l pe BURLACU Evgheni Vasile.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 07.10.2014 - 29.03.2016;

Instanța de apel: 22.08.2016 - 03.11.2016;

Instanța de recurs: 14.12.2016 – 25.01.2017.

Asupra recursului ordinar declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 29 martie 2016, Burlacu E. a fost achitat de sub învinuirea incriminată în baza art. 352 alin. (3) lit. d) Cod penal, din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

2. Prin rechizitoriu Burlacu E. a fost învinuit de aceea că, în perioada zilei de 28 august 2012, Sîrcu A., fiind proprietarul autoturismului de model „BMW 525D” a.f. 2007 cu n/î KBF-998 a eliberat comodat pe numele fiicei sale, Xenofontos A. și pe numele concubinului acesteia, Burlacu E., care, la începutul lunii septembrie 2012, aflîndu-se pe str. Tricolorului 24 din mun. Chișinău, în apropierea clubului de noapte „Cocos” a primit de la Xenofontos A. actele și o pereche de chei de la automobilul menționat mai sus, pentru a se folosi de acesta.

Ulterior, în perioada lunii februarie 2014 între Xenofontos A. și Burlacu E. s-a iscat un conflict în rezultatul căruia a fost încetată relația de concubinaj, după care Sîrcu A. a anulat comodatul eliberat pe numele lui Burlacu E. pentru autoturismul de model „BMW 525D” a.f. 2007 cu n/î KBF-998, pentru care a achitat suma de 276 000 lei, totodată Xenofontos A. i-a cerut ultimului să-i restituie automobilul oferit pentru folosință încă în perioada anului 2012.

Însă, în vederea desăvârșirii intențiilor sale criminale, Burlacu E. exercitând un drept legitim și presupus, în mod arbitrar și prin încălcarea ordinii stabilite, considerând și pretinzând că este posesor legal al autoturismului nominalizat, acționând prin intenție directă, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, admitând în mod conștient survenirea urmărilor și dorind survenirea acestor urmări, a deținut, utilizat și refuzat să restituie bunul personal și anume autoturismul de model „BMW 525D” tăinuindu-l și pînă la momentul de față, prin care fapt i-a cauzat lui Sîrcu A. prejudicii materiale în sumă de 276 000 lei, ce constituie proporții deosebit de mari.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, procurorul, *în drept*, a încadrat faptele imputabile lui Burlacu E. în baza art. 352 alin. (3) lit. d) Cod penal - samavolnicie, adică *exercitarea unui drept legitim sau presupus în mod arbitrar și prin încălcarea ordinii stabilite, dacă s-au cauzat daune în proporții deosebit de mari intereselor persoanelor fizice.*

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de achitare în termenul și modul prevăzut de art. 401-402 Cod de procedură penală a fost atacată cu apel de către procuror, care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Burlacu E. să fie recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 352 alin.(3) lit. d) Cod penal și să-i fie aplicată pedeapsa de 3 ani închisoare, cu executarea acesteia în penitenciar de tip semiînchis.

În motivarea apelului, procurorul a specificat că, prima instanță nu a apreciat corect probele administrate la faza urmăririi penale și cele examinate în cadrul cercetării judecătorești, nu a luat în considerație și a neglijat faptul că fiind audiat Burlacu E. a dat niște declarații și răspunsuri evazive, nu a recunoscut vina, iar la unele întrebări acesta nu a dorit să răspundă. Apelantul a susținut că prin aceasta se dovedește rea-credința persoanei achitate în stabilirea adevărului și imposibilitatea de a combate poziția acuzării privind vinovăția sa.

Partea acuzării a mai invocat că, dreptul de proprietate asupra unei unități de transport este ținut de Registrul de stat al transporturilor, iar potrivit adeverinței eliberate de ÎS „CRIS Registru”, proprietarul automobilului „BMW 525D”, n/î KBF 998, este Sîrcu A. În același sens, s-a evidențiat că eliberarea procurii de către titularul de drept pe numele unui terț, nu conduce la încetarea dreptului de proprietate asupra automobilului. Or, potrivit art. 252 alin. (1) Cod civil procura este înscrisul întocmit pentru atestarea împuternicirilor conferite de reprezentat unui sau mai multor reprezentanți.

Astfel, deși lui Burlacu E. i-a fost eliberată procura prin care dispunea de drepturi asupra automobilului, acest înscris nu-i conferă și dreptul de proprietate asupra bunului dat, ci doar posibilitatea de a efectua acte care în final ar conduce la obținerea acestui drept, chiar și dacă acestea ar fi înstrăinarea automobilului din numele proprietarului. Prin alte cuvinte, apelantul a susținut că eliberarea procurii nu echivalează cu perfectarea actului de vânzare-cumpărare, chiar dacă aceste două acte juridice deseori sunt confundate, ele au efecte juridice diferite.

De asemenea, apelantul a indicat că, în cadrul cercetării judecătorești, fiind audiată partea vătămată, a susținut integral depozițiile date în cadrul urmăririi penale, menționând

că a fost înșelat de către Burlacu E., care știa că procura pe numele lui a fost anulată. Chiar însuși persoana achitată în declarațiile sale a confirmat acest fapt, doar că a încercat să ducă instanța în eroare comunicându-i că a aflat despre acest lucru la poliție, la IP Botanica, mun. Chișinău.

Mai mult, instanța a hotărât să nu ia în considerație nici declarațiile date de martori și partea vătămată, nici faptul că Burlacu E. totuși a restituit automobilul, care pretinde că este al său, precum și faptul că pînă în prezent acesta nu a înaintat o cerere de chemare în judecată privind stabilirea „pretinsului” drept de proprietate, chiar dacă aceste probe au fost administrate legal, fără a fi apreciate în coroborare cu celelalte.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 noiembrie 2016 apelul procurorului a fost respins, ca nefondat, cu menținerea sentinței de achitare în privința lui Burlacu E.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că instanța de fond corect a conchis că în acțiunile lui Burlacu E. nu se întrunesc elementele infracțiunii de samavolnicie incriminate acestuia prin rechizitoriu, iar în temeiul art.389 alin.(1) Cod procedură penală, sentința de condamnare poate fi adoptată numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului de săvârșirea infracțiunii va fi confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată.

Însă, reieșind din cumulul de probe cercetate suplimentar și în cadrul ședinței instanței de apel, Colegiul a consemnat că prima instanță corect, legal și întemeiat a adoptat o sentință de achitare în privința lui Burlacu E. învinuit de comiterea infracțiunii de samavolnicie, deoarece fapta lui nu întrunește elementele acestei infracțiuni.

Astfel, instanța de fond just a reținut că, acuizarea nu a demonstrat prin careva probe pertinente exercitarea laturii obiective și subiective a infracțiunii prevăzute de art. 352 alin.(3) lit. d) Cod penal, și anume că Burlacu E. cu intenție a deținut, a utilizat și a refuzat restituirea automobilului proprietarului Sîrcu A., obiectul juridic special al infracțiunii de samavolnicie îl constituie relațiile sociale care țin de activitatea normală a organelor puterii de stat și ordinea stabilită de lege și alte acte normative de exercitare de către cetățeni a drepturilor și obligațiilor lor.

Latura obiectivă a infracțiunii se realizează prin săvârșirea unor acțiuni samavolnice, contrare ordinii legal stabilite, de exercitare a unui drept legitim sau presupus, legalitatea căruia este contestată de victimă sau alte persoane. Consecințele infracțiunii constau în cauzarea de daune în proporții deosebit de mari intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice și juridice.

Latura subiectivă a infracțiunii specificate la art. 352 alin. (3) lit. d) din Codul penal se manifestă prin vinovăție intenționată, deoarece făptuitorul înțelege că prin acțiunile sale exercită un drept legitim sau presupus în mod arbitrar și prin încălcarea ordinii stabilite, și prin aceasta cauzează daune în proporții mari intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice sau juridice, și urmărește săvârșirea acestor acțiuni dorind sau admițînd survenirea consecințelor prejudiciabile.

În aceiași ordine de idei, instanța de apel a reținut că, potrivit rechizitoriului lui Burlacu E. i s-a imputat faptul că a deținut, utilizat și refuzat să restituie automobilului de

model BMW 525D. Pe cînd probatoriul administrat nu demonstrează intenția lui Burlacu E. de a deține, utiliza și refuza restituirea autoturismului nominalizat. Burlacu E. dispunea de un certificat de înmatriculare cu nr. 127709191 eliberat la 04.09.2012 care-i acorda dreptul de posesie (folosire) asupra automobilului.

Mai mult, instanța a constatat că, din rechizitorul nu rezultă data, luna și anul anulării de către Sîrcu A. a comodatului eliberat pe numele lui Burlacu E., precum și faptul că Sîrcu A. l-a înștiințat pe Burlacu E. despre anularea comodatului și i-a arătat că comodatul este anulat, intervenind cu cererea de a-i restitui automobilul, or la materialele dosarului lipsesc careva probe în acest sens.

Concomitent, instanța de apel a statuat că, un semn obligatoriu al laturii obiective a acestei infracțiuni este cauzarea părții vătămate a unui prejudiciu material în proporții deosebit de mari, pe cînd acuzatorul de stat nu a demonstrat faptul că, Burlacu E. prin deținerea, utilizarea și refuzul de restituire a automobilului i-a cauzat lui Sîrcu A. daune în proporții deosebit de mari în sumă de 276000 lei.

Totodată, s-a menționat faptul că, infracțiunea de samavolnicie este o infracțiune materială, ea se consideră consumată din momentul producerii daunelor materiale, iar între acțiunile samavolnice ale făptuitorului și cauzarea daunelor trebuie să fie o legătură cauzală.

La caz, nu a fost constată existența unor daune materiale, mai mult că nu este clar care este algoritmul sumei de 276000 lei și în baza căror probe s-a apreciat dauna „*în proporții deosebit de mari*”, acuzarea neprezentând în sensul dat careva probe confirmatoare, mai mult că potrivit declarațiilor părții vătămate Sîrcu A. automobilul a fost vîndut de către el și fiica sa.

Instanța de apel a specificat că este solidară cu soluția instanței de fond precum că, învinuirea încriminată lui Burlacu E. nu rezultă nici din declarațiile părții vătămate Sîrcu A., martorilor Xenofontos A. și Sîrcu A., or, declarațiile acestora se referă la circumstanțele în care Xenofontos A. și Burlacu E. au făcut cunoștință; cum a derulat relația acestora în perioada concubinajului, intenția de a se căsători, de avea un soț bun și tendința de a se împăca în viitor; cum au derulat negocierile privind procurarea automobilului de model BMW 525D, anul fabricării 2007 și înmatricularea acestuia; cine și cît s-a folosit de acest automobil, însă nici dintr-o declarație, în special a părții vătămate nu rezultă, că comodatul (certificatul de înmatriculare cu nr. 127709191 eliberat la 04.09.2012) pe care l-a eliberat pe numele lui Burlacu E. l-a anulat pînă a se adresa cu plîngere la organele de poliție, că personal l-a informat pe Burlacu E. despre anularea comodatului, că personal i-a solicitat acestuia restituirea automobilului. Aceste circumstanțe nu rezultă nici din plîngerea adresată la IP Buiucani la data de 29.04.2014.

La fel, instanța de apel a conchis că, corect instanța de fond a reținut că, nu pot fi apreciate ca veridice, pertinente și concludente declarațiile martorilor Ceban D. și Neagu M., întrucît declarațiile acestora s-au bazat pe circumstanțe relatate de Xenofontos A., astfel, tot ce au declarat au fost spuse din „spusele Anastasiei”.

Instanța de apel a respins ca nefondat argumentul invocat de procuror, privitor la netemeinicia concluziei instanței de fond referitor la lipsa în acțiunile lui Burlacu E. a

laturii obiective a componenței de infracțiune incriminate, deoarece latura obiectivă a infracțiunii de samavolnicie se realizează prin săvârșirea unor acțiuni samavolnice, contrare ordinii stabilite, de exercitare a unui drept legitim sau presupus, legalitatea căruia este contestată de victimă sau alte persoane. Însă, în speță s-a constatat cu certitudine că Burlacu E. dispunea de un certificat de înmatriculare cu nr. 127709191 eliberat la 04.09.2012 care-i acorda dreptul de posesie (folosire) a automobilului de model BMW-525D cu n/î KBF 998, iar probe care ar confirma faptul că ultimul a cunoscut despre anularea acestui certificat și că a fost înștiințat despre anularea lui, la materialele cauzei lipsesc.

6. Nefiind de acord cu soluția pronunțată de instanța ierarhic inferioară procurorul atacă decizia instanței de apel cu recurs ordinar, prin care solicită casarea acesteia și remiterea cauzei la rejudecare.

Recurentul susține că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în cererea de apel, ceea ce echivalează cu nerezolvarea fondului apelului și a dat o apreciere incorectă probelor prezentate de partea acuzării și nu a apreciat multilateral și obiectiv probele administrate, care în cumul dovedesc cu certitudine vinovăția lui Burlacu E. în comiterea infracțiunii incriminate. Vina acestuia în săvârșirea infracțiunii incriminate este dovedită pe deplin prin toate probele administrate în cadrul urmăririi penale și cercetate în instanța de judecată, fiind indicate și ca motive ale apelului declarat de procuror, iar instanța de apel nu s-a expus asupra lor, nu le-a apreciat, le-a apreciat eronat, fiind respinsă puterea de acuzare fără o motivare plauzibilă sau bazată pe probe ce ar combate învinuirea incriminată lui Burlacu E.

Decizia instanței de apel de menținere a sentinței de achitare în privința lui Burlacu E., recurentul o consideră a fi neîntemeiată și pasibilă casării și din motiv că este contrară stării de fapt stabilite în baza probelor examinate în cadrul cercetării judecătorești, care contravine prevederilor art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală. În speță, instanțele au omis aceste prevederi legale și au dat apreciere numai unor probe care în opinia lor dovedesc nevinovăția. În așa mod, au încălcat cerințele art. 394 alin. (3) pct. 2) Cod de procedură penală, conform cărora instanța de judecată la pronunțarea sentinței de achitare are obligația de a indica motivele pentru care sînt respinse probele aduse în sprijinul acuzării.

Astfel, instanța de apel nu s-a expus, nu a cercetat și nu a apreciat la justa valoare probele expuse în apelul procurorului, care în opinia lui dovedesc cu certitudine vinovăția lui Burlacu E. în comiterea infracțiunii incriminate.

Instanța de apel a pus la baza achitării argumentele precum că, potrivit art. 389 Cod de procedură penală, sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția lui Burlacu E. în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată. Sentința de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri sau, în mod exclusiv ori în principal, pe declarațiile martorilor.

Însă, în opinia procurorului la adoptarea hotărîrii instanțele nu au luat în considerație declarațiile părții vătămate, a martorilor și alte probe prezentate de partea

acuzării, adoptînd o hotărîre reieşind în mod parţial doar din declaraţiile lui Burlacu E. şi pledoaria apărătorului acestuia.

În aceste condiţii nu a fost luat în consideraţie şi s-a neglijat faptul că fiind audiat persoana achitată, acesta a dat nişte declaraţii şi răspunsuri evazive, nu a recunoscut vina. Mai mult ca atît, la unele întrebări acesta nu a dorit să răspundă în genere, evitîndu-le selectiv. Prin aceasta este dovedită rea-credinţa lui Burlacu E. la stabilirea adevărului.

Concomitent, de către instanţa de judecată au fost neglijate şi prevederile art. 321 alin. (1) Cod civil, potrivit cărora dreptul de proprietate este transmis dobînditorului în momentul predării bunului mobil dacă legea sau contractul nu prevede altfel. Pornind de la prevederile normelor de drept evocate supra, se constată că legiuitorul expres a indicat că dreptul de proprietate se poate obţine doar în condiţiile legii. La caz, se dispută dreptul de proprietate asupra unui automobil, adică asupra unui bun mobil.

De asemenea, recurentul menţionează că dreptul de proprietate asupra unei unităţi de transport este ţinut de Registrul de stat al transporturilor. La caz, se constată că, potrivit adeverinţei eliberate de ÎS CRIS „Registru”, Direcţia înregistrare a transportului şi calificarea conducătorilor auto, titularul dreptului de proprietate asupra automobilului „BMW 525D”, n/î KBF 998, este Sîrcu A. în acelaşi timp, eliberarea procurii de către titularul de drept pe numele unui terţ, nu conduce la încetarea dreptului de proprietate asupra automobilului.

Mai mult ca atît, în cadrul cercetării judecătoreşti fiind audiată partea vătămată a susţinut integral depoziţiile date în cadrul urmăririi penale, a menţionat că a fost înşelat de către Burlacu E., care ştia că procura pe numele lui a fost anulată. Instanţa de judecată urma să coroboreze toate probele acumulate la urmărirea penală şi să emită o sentinţă de condamnare în privinţa lui Burlacu E.

La analiza probatoriului administrat, instanţa a hotărît să nu i-a în consideraţie declaraţiile date de martori şi partea vătămată, nici faptul că persoana achitată totuşi a restituit automobilul, care pretindea că este al său, iar pînă în prezent acesta nu a înaintat nici o cerere de chemare în judecată privind stabilirea pretinsului drept de proprietate, chiar dacă aceste probe au fost administrate legal, fără a fi apreciate în coroborare cu celelalte.

Astfel, instanţa de apel a dat prioritate nefondată probelor apărării în detrimentul probelor acuzaţiei care demască acţiunile ilegale ale lui Burlacu E. şi care stabilesc adevărul.

În aşa mod, instanţa de judecată a pronunţat o sentinţă de achitare, care este contrară legii, iar instanţa de apel a menţinut-o neîntemeiat, fără a se expune asupra tuturor motivelor invocate în apelul procurorului, fapte care urmează a fi calificate ca erori de drept.

În drept, recurentul îşi întemeiază recursul pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

7. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat împotriva hotărîrii instanţei de apel, în baza materialelor din dosar, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilităţii acestuia, pentru considerentele ce urmează.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate și argumentate corespunzător de către recurent.

Prin urmare, recursul este declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat, atunci cînd titularul acestuia invocă în cerere temeiuri care în mod evident nu sunt aplicabile circumstanțelor cauzei, sau cînd nu este descrisă și argumentată esența încălcării.

Analizând cererea de recurs ordinar declarată de procuror, Colegiul constată că titularul acesteia invocă, în drept, temeiurile stipulate de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, susținînd că decizia instanței de apel urmează a fi casată, cu remiterea cauzei la rejudecare, dat fiind că instanța nu a dat o apreciere corespunzătoare probelor din dosar, care, în opinia sa dovedesc cu certitudine vinovăția lui Burlacu E. de cele incriminate, nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

În contextul ce urmează, Colegiul va puncta raționamentele care au stat la baza inadmisibilității recursului declarat de procuror.

Într-un prim aspect, este relevant de a specifica că, invocînd eroarea de drept prevăzută de pct. 6), procurorul menționează despre faptul că instanța de apel nu s-a expus argumentat asupra tuturor motivelor din cererea sa de apel, cu toate acestea dînsul nu relevă expres asupra cărora anume motive instanța nominalizată nu s-a pronunțat.

În atare situație, Colegiul penal consideră nefondate alegațiile titularului dreptului de recurs în această parte și reiterează că invocarea unor pretinse erori admise la etapa judecării cauzei de către instanța de apel, urmează a fi precedate de o motivare corespunzătoare privind esența acestora și indicarea expresă a circumstanțelor cauzei cărora sunt subsecvente, ceea ce în cazul dat nu s-a realizat.

Mai mult, verificînd decizia recurată, Colegiul penal apreciază că aceasta cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, în sensul că argumentele pe care instanța de apel le-a expus în partea descriptivă a deciziei, echivalează cu o motivare conformă rigorilor și exigențelor impuse de art. 6 CEDO și dă răspuns la toate argumentele apelantului-procuror expuse în cererea de apel.

Respectiv, Colegiul nu poate să achieseze argumentelor procurorului precum că instanța de apel nu a respectat cerințele art. 414 Cod de procedură penală, care obligă instanța să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel. Or, aici urmează a se reține că motivarea hotărîrii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atîta timp cît sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărîrii penale de achitare, adică așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față. Investită cu o situație de fapt,

instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a expus situația de fapt reținută în cauză și a concluzionat corect că urmează a fi menținută achitarea în privința lui Burlacu E. de cele incriminate în baza art. 352 alin. (3) lit. d) Cod penal, deoarece fapta lui nu întrunește elementele infracțiunii date.

Prin urmare, opozabil celor enunțate de recurent, Colegiul penal, verificând suplimentar materialele dosarului, specifică că judecând apelul instanța a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptînd o soluție corectă de menținere a sentinței de achitare în privința lui Burlacu E.

În desfășurarea aceleiași idei, instanța de recurs relevă că, așa cum rezultă din textul deciziei atacate, instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la respingerea apelului declarat de procuror, cu menținerea sentinței de achitare.

Pe de altă parte, raportat la criticele procurorului, Colegiul constată că acesta se referă preponderent doar la chestiunea de apreciere a probelor, pledînd în cererea de recurs că instanța de apel nu a dat o apreciere corespunzătoare probelor din dosar, care, în opinia sa dovedesc cu certitudine vinovăția lui Burlacu E. de cele incriminate. Totodată, reieșind din analiza textuală a recursului ordinar declarat, se constată că titularul acestuia nu expune asupra căror anume probe instanța de apel nu s-a expus și care anume probe nu au fost apreciate corect, în viziunea sa, în cele din urmă concluzionînd că ele constituie un ansamblu probator indubitabil într-u confirmarea vinovăției lui Burlacu E. în baza art. 352 alin. (3) lit. d) Cod penal.

Față de cele ce preced, se impune precizarea că aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depus de către organele de urmărire, instanțele judecătorești, cît și de părțile din proces, se concretizează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități. Aprecierea probelor după intima convingere a judecătorului trebuie să se bazeze pe prevederile legale, iar convingerea intimă se întemeiază pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele, complet și obiectiv. Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după pertinența, concludența, veridicitatea și utilitatea acestora și toate probele în ansamblul lor sunt apreciate din punct de vedere al coroborării acestora.

Însă, cu referire la faptul dacă chestiunea de apreciere a probelor poate fi invocată la această etapă a procedurilor, instanța de recurs reiterează că la etapa judecării recursului nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decît cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, acestea fiind atributul exclusiv al instanțelor de fond.

Din atare considerente, Colegiul penal nu va analiza și verifica probele administrate în cauză. Mai mult, că în cauza deferită judecării nu s-a constatat discrepanța între cele reținute de instanțele de fond în vederea achitării lui Burlacu E. și conținutul real al probelor, sau ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decît cea pe care materialul probator o susține.

De altfel, simplul fapt că pot exista două puncte de vedere distincte cu privire la modul de apreciere a probelor nu este un motiv suficient și plauzibil pentru a dispune rejudecarea unei cauze penale, după cum solicită procurorul.

În continuare, Colegiul penal consemnează că instanțele ierarhic inferioare, verificând cele imputate lui Burlacu E., au conchis corect că procurorul nu și-a susținut învinuirea în sensul declarat, adică nu a acumulat și prezentat careva probe verosimile, pertinente și concludente, care ar fi demonstrat indubitabil vinovăția lui Burlacu E. de comiterea infracțiunii de samavolnicie, adică *exercitarea unui drept legitim sau presupus în mod arbitrar și prin încălcarea ordinii stabilite, dacă s-au cauzat daune în proporții deosebit de mari intereselor persoanelor fizice.*

Colegiul penal menționează că instanța de apel a ajuns just la concluzia că învinuirea incriminată lui Burlacu E. în baza art. 352 alin. (3) lit. d) Cod penal nu și-a găsit confirmarea prin probele prezentate de partea acuzării, nefiind demonstrată latura obiectivă și subiectivă a infracțiunii nominalizate.

În această ordine de idei, se constată că procurorul, întru susținerea învinuirii, a acumulat și a pledat pentru următoarele probe puse la baza incriminării lui Burlacu E.:

- **declarațiile părții vătămate Sîrcu A.;**

- **declarațiile martorilor: Xenofontos A., Ceban D., Neagu M., Sîrcu A.;**

- **procesul-verbal de ridicare din data de 27.06.2014**, prin care de la șeful BIT nr. 3 situat pe str. Chișinăului 3, mun. Chișinău, Zețu P., au fost ridicate actele care au fost întocmite la procedura de înregistrare-reînregistrare a autoturismului de model „BMW 525 D”, a. f. 2007, cu n.î. K BF 998;

- **procesul-verbal de examinare a obiectului din 27.06.2014**, prin care a fost examinat, în care se redau rezultatele examinării actelor întocmite la BIT nr. 3 la procedura de înmatriculare a automobilului de model „BMW 525 D”, a. f. 2007, cu n.î. K BF 998, VIN -WBANC51030CN46411, prin care se confirmă procurarea automobilului respectiv de către Sîrcu A. și înmatricularea pe numele său a vehiculului;

- **procesul-verbal de ridicare din data de 11.09.2014**, prin care de la Xenofontos A. a fost ridicată copia recipisei scrise de cet. Burlacu E., în care acesta indică faptul transmiterii automobilului de model BMW 525 D către cet. Xenofontos A.;

- **procesul-verbal de examinare din data de 12.09.2014**, în care sunt redată rezultatele examinării copiei recipisei întocmite de Burlacu E. pentru Xenofontos A.;

- **procesul-verbal de ridicare din data de 12.09.2014**, prin care de la cet. Sîrcu A. a fost ridicat automobilul de model „BMW 525 D”, de culoare neagră, cu n.î. KBF 998;

- **procesul-verbal de examinare din data de 12.09.2014**, în care s-au consemnat rezultatele examinării, deteriorările depistate la examinarea exterioară a automobilului: la nivelul parbrizului, cutia care acoperă oglinda retrovizoare din partea stîngă, sticla farului din partea stîngă, bara de protecție din partea dreaptă spate, bara de protecție spate, partea dreaptă, bara de protecție din față și capota automobilului, însă fără deteriorări în interiorul automobilului.

Or, se constată că, potrivit textului deciziei recurate, instanța de apel, verificând suplimentar probele nominalizate supra, le-a descris în textul hotărîrii judecătorești și le-a

apreciat după propria convingere, în coroborare cu celelalte materiale ale cauzei, ajungând la concluzia că Burlacu E. indubitabil nu se face vinovat de cele incriminate prin actul de învinuire și cel de sesizare a instanței.

Mai mult, Colegiul penal se raliază la raționamentele punctate în partea descriptivă a deciziei instanței de apel și susține că latura obiectivă a infracțiunii nominalizate se realizează prin săvârșirea unor acțiuni samavolnice, contrare ordinii legal stabilite de exercitare a unui drept legitim sau presupus, legalitatea căruia este contestată de victimă. Consecințele infracțiunii de samavolnicie constau în cauzarea de daune în proporții deosebit de mari intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice și/sau juridice.

Latura subiectivă a infracțiunii specificate la art. 352 alin. (3) lit. d) din Codul penal se manifestă prin vinovăție intenționată, deoarece făptuitorul înțelege că prin acțiunile sale cauzează daune în proporții mari intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice, cu toate acestea urmărește săvârșirea acestor acțiuni dorind sau admițând survenirea consecințelor prejudiciabile.

Pe cale de consecință, este relevant de a specifica că corect instanța de apel a evidențiat faptul că, reieșind din probatoriul administrat nu se demonstrează intenția lui Burlacu E. de a deține, utiliza și refuza restituirea automobilului proprietarului Sîrcu A., mai mult că Burlacu E. dispunea de un certificat de înmatriculare cu nr. 127709191 eliberat la 04.09.2012 care-i acorda dreptul de posesie (folosire) asupra automobilului dat.

La fel, Colegiul penal consemnează că sunt juste și statuările Curții de Apel în partea ce ține de aceea că acuzatorul de stat nu a demonstrat că Burlacu E. prin deținerea, utilizarea și refuzul de restituire a automobilului nominalizat supra, i-a cauzat lui Sîrcu A. daune în proporții deosebit de mari în sumă de 276000 lei.

Din considerentul că vinovăția inculpatului nu a fost confirmată prin careva probe pertinente și concludente, lipsește latura obiectivă și subiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 352 alin. (3) lit. d) Cod penal, iar o sentință de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri, dubiile în probarea învinuirii urmând a fi interpretate în favoarea inculpatului, instanța de recurs consideră corectă și legală soluția de achitare în privința lui Burlacu E.

Respectiv, instanța de recurs se raliază statuărilor expuse în decizia instanței de apel și susține că, la caz, fapta lui Burlacu E. nu întrunește elementele infracțiunii incriminate acestuia prin actul de sesizare a instanței, adică cele ale art. 352 alin. (3) lit. d) Cod penal, după cum susține procurorul și din atare considerente, soluția instanței de apel prin care s-a menținut sentința de achitare în privința lui Burlacu E. în accepțiunea Colegiului penal este una corectă, legală și întemeiată, care urmează a fi menținută, fără careva modificări.

În consecință, statuând asupra faptului că titularul recursului nu a invocat careva argumente temeinice privitor la pretinsele erori admise de instanța de apel la etapa precedentă de judecare a cauzei, iar hotărîrea acestei instanțe este legală și întemeiată,

fiind adoptată în corespundere cu prevederile prescise de art. 414-419 Cod de procedură penală, recursul procurorului urmează a fi declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În temeiul art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în procuratura de circumscripție Chișinău, Gavriliță Vitalie, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 noiembrie 2016, în cauza penală privindu-l pe BURLACU Evgheni Vasile, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 24 februarie 2017.

Președinte

URSACHE Petru

Judecător

NICOLAEV Ghenadie

Judecător

MORARU Petru